

Sygn. akt IV CSK 151/08

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Strus (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa W. N.

przeciwko Skarbowi Państwa - Staroście O.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 października 2008 r.

wniosku Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa w przedmiocie uzupełnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt IV CSK (...),

1. zobowiązuje powoda W. N. do zwrotu na rzecz Skarbu Państwa - Starosty O. kwoty 240 967,04 (dwustu czterdziestu tysięcy dziewięciuset sześćdziesięciu siedmiu złotych i czterech groszy) zapłaconej przez pozwanego na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 października 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

2. oddala wniosek w pozostałej części.

Uzasadnienie

Pozwany Skarb Państwa – Starosta O. zastąpiony przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa w sprawie z powództwa W. N. o odszkodowanie, wnosił o uzupełnienie wyroku Sądu Najwyższego z 24 lipca 2008 r. wydanego w sprawie sygn. akt IV CSK (...) w zakresie orzeczenia o zwrocie świadczenia spełnionego przez Skarb Państwa w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z 30 października 2007 r. Żądanie zwrotu dotyczy części, w jakiej spełnione świadczenie utraciło podstawę prawną po zmianie wyroku przez Sąd Najwyższy, dotyczącej daty początkowej naliczania odsetek ustawowych od kwoty świadczenia głównego. Powód nie zajął na piśmie stanowiska odnośnie do wniosku.

Pozwany na rozprawie złożył sporządzoną przez Starostwo Powiatowe w O. informację o przelewie należności głównej i odsetek oraz kosztów procesu na rzecz powoda, dokonany w dniu 21 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Uzasadnienie wyroku z dnia 24 lipca 2008 r. wskazuje, że Sąd Najwyższy oddalając skargę kasacyjną pozwanego „w pozostałym zakresie” nie rozstrzygał wniosku znajdującego się w tej skardze, sformułowanego jako żądanie orzeczenia „o zwrocie świadczenia spełnionego przez pozwanego Skarb Państwa w wykonaniu zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego”, dlatego w chwili zamknięcia rozprawy w przedmiocie uzupełnienia, wniosek był usprawiedliwiony (art. 398¹⁶ *in fine* k.p.c. w związku z art. 398²¹, art. 391 § 1 i art. 351 k.p.c.) co do zasady i w zasadniczej części co do wysokości. Oddalenie w pozostałej części, dotyczy różnicy między kwotą wymienioną przez pozwanego na rozprawie a kwotą 240 967,04 zł przyjętą przez Sąd Najwyższy jako podlegającą zwrotowi oraz żądania zasądzenia odsetek od kwoty.

Orzekając na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. o zwrocie spełnionego przez pozwanego świadczenia Sąd Najwyższy ogranicza się do stwierdzenia tego obowiązku w zakresie objętym tytułem egzekucyjnym, natomiast nie obejmuje swoją kognicją roszczeń związanych z wydaniem lub wykonaniem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji, np. naprawienia szkody (arg. z art. 415 k.p.c.). Kompetencje do orzeczenia restytucyjnego przez przywrócenie stanu poprzedniego lub zwrot spełnionego świadczenia wspierają efektywność wyroku reformatoryjnego, lecz nie mają na celu ochrony wszelkich interesów majątkowych pozwanego, których naruszenie pozostaje w

związku z orzeczeniem podlegającym zmianie. Dotyczy to również skutków opóźnienia się powoda ze zwrotem po uchyleniu podstawy spełnionego świadczenia. Rozstrzyganie tych dodatkowych wątków byłoby sprzeczne z postulatem sprawności postępowania i właściwościami postępowania kasacyjnego, które nie może być uwikłane w dokonywanie dalszych ustaleń niezbędnych dla rozpoznania roszczeń o naprawienie szkody, a w każdym razie nie wynikają z treści tytułu egzekucyjnego. Powoływane przez pozwany Skarb Państwa okoliczności, jak wezwanie powoda po 24 lipca 2008 r. do zapłaty kwoty podlegającej zwrotowi, wykraczają poza ramy wyroku reformatoryjnego i nie mogą być uwzględniane w orzeczeniu uzupełniającym.

Kierując się tymi przesłankami, na podstawie przepisów wyżej powołanych należało orzec jak w sentencji wyroku.